

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Warszawa, 20 września 2022 r.

KOBA sp. z o.o., ul. Mieszka I 4/226, 15-054
Białystok

[REDACTED]

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giętdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

- „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1648), zwanej dalej „Pt”,
uzgadniam, w zakresie urzędzeń łączności publicznej, Projekt decyzji;
- 2) na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 Pt, **umarzam postępowanie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, w części dotyczącej udziału jako strony postępowania [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE]**

Uzasadnienie

Starosta Białostocki (zwany dalej „Starosta” lub „Organem”), przy piśmie z dnia 25 lutego 2022 r. znak: GKNII.6821.50.2021 (data wpływu do Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej „UKE”: 3 marca 2022 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., zwrócił się do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) o uzgodnienie projektu decyzji znak: GKNII.6821.50.2021, zmienionej przy piśmie z dnia 29 lipca 2022 r. (data wpływu do UKE: 2 sierpnia 2022 r.), w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie KOBA sp. z o.o. z siedzibą w Białymstoku (zwanego dalej „KOBA”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) na wejście w teren Nieruchomości w celu przeprowadzenia inwestycji celu publicznego, polegającej na budowie kanalizacji kablowej z rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 8,5 m ułożonej w ziemi na głębokości min. 0,6 m oraz umieszczenia w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej, a także budowie studni kablowej SK-1 o wymiarach 0,6 m x 0,6 m na istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej tj. kanalizacji kablowej.

Prezes UKE, przy piśmie z dnia 6 maja 2022 r. znak: DT.WOT.6171.64.2022.9, zwrócił się do Starosty o doprecyzowanie przedmiotu zamierzenia inwestycyjnego KOBA na Nieruchomości oraz czy projektowana na Nieruchomości infrastruktura telekomunikacyjna będzie służyć zapewnieniu telekomunikacji w budynku położonym przy ul. Powstania Styczniowego 24 w Choroszczu. Organ, po przeprowadzeniu wyjaśnień, w odpowiedzi na powyższe, przy piśmie z dnia 29 lipca 2022 r. znak: GKNII.6821.50.2021, przedłożył do uzgodnienia Prezesa UKE Projekt decyzji.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., w związku z art. 124a u.g.n., po rozpatrzeniu wniosku KOBA z dnia 11 czerwca 2021 r. o ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zajęcie cudzej nieruchomości w celu założenia i przeprowadzenia urzędzeń łączności publicznej, uzupełnionym pismem z dnia 26 lipca 2021 r., zwanego dalej „Wnioskiem z dnia 11 czerwca 2021 r.”, zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na wejście w teren Nieruchomości, w celu przeprowadzenia inwestycji celu publicznego, polegającej na budowie kanalizacji kablowej z rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 8,5 m w ziemi na głębokości min. 0,6 m oraz umieszczenia w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej, a także budowie studni kablowej SK1 o wymiarach 0,6 m x 0,6 m na istniejącej sieci telekomunikacyjnej;
- 2) określeniu obszaru zajęcia gruntu Nieruchomości na czas budowy telekomunikacyjnej linii kablowej i kanalizacji kablowej oraz studni kablowej, a także celem dalszej ich eksploatacji po wybudowaniu, w wielkości 10,56 m², tj. po 0,50 m z każdej stron projektowanych ww. urzędzeń – zgodnie z załącznikiem graficznym stanowiącym integralną część Projektu decyzji.

Prezes UKE, pismami z dnia 12 maja 2022 r. znak: DT.WOT.6171.64.2022.11, DT.WOT.6171.64.2022.12, DT.WOT.6171.64.2022.13, zwrócił się odpowiednio do:

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby eksploatacji i konserwacji umieszczonej na niej infrastruktury telekomunikacyjnej. Odpowiednie zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, LEX nr 2431863).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „*W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana*”. Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego

stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: *„Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”*). Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)”*. W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zwana dalej także „CBOSA”), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że *„(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie”*. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny”*.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE stwierdził, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Starosty w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na umieszczenie na Nieruchomości kanalizacji kablowej, w postaci rury

osłonowej HDPE o średnicy 40 mm i długości 8,5 m w ziemi na głębokości min. 0,6 m, a także studni kablowej SK-1 o wymiarach 0,6 m x 0,6 m nabudowanej na istniejącej kanalizacji kablowej, wraz z umieszczoną w niej jedną telekomunikacyjną linią kablową, zgodnie z załącznikiem graficznym stanowiącym integralną część Projektu decyzji.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o obowiązku właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia operatorom umieszczania na nich obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z uwagi na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W świetle art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., ilekroć w ustawie są używane określenia zdefiniowane w Pt, określenia te należy rozumieć w znaczeniu tam przyjętym. Zgodnie zatem z art. 2 pkt 8 Pt, infrastruktura telekomunikacyjna to *„urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji”*. Z powyższego wynika zatem, że w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzić będą zarówno urządzenia telekomunikacyjne, jak też inne elementy wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, których katalog ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie *„w szczególności”*.

Linie kablowe oraz kanalizacja kablowa zostały wprost wymienione w ww. przepisie, w związku z czym stanowią ona elementy infrastruktury telekomunikacyjnej.

Ponadto, dla potrzeb niniejszego postępowania, Prezes UKE dokonał wykładni pozostałych pojęć nieposiadających definicji ani w ustawie z dnia 7 maja 2010 r., ani w Pt, posilując się innymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego z dziedziny telekomunikacji, tj. regulacjami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2005 r. Nr 219 poz. 1864, z późn. zm.), zwanego dalej *„Rozporządzeniem”*.

Stosownie do § 3 pkt 5 Rozporządzenia kanalizacja kablowa to ciąg rur osłonowych i związanych z nimi pomieszczeń podziemnych dla kabli i ich złączy oraz urządzeń telekomunikacyjnych.

Jak wynika z powyższej definicji w skład kanalizacji kablowej wchodzi zarówno rury osłonowe jak i studnie kablowe. Zaznaczyć należy, że kanalizacja kablowa może składać się z rur o różnych średnicach. Najczęściej stosowane rury osłonowe mają średnicę 110 mm, 40 mm, 32 mm. W przedmiotowej sprawie KOBA zamierza wybudować na Nieruchomości kanalizację kablową w postaci rury osłonowej HDPE o średnicy 40 mm oraz nabudować studnię kablową SK-1 na istniejącej kanalizacji kablowej.

W myśl § 3 pkt 6 Rozporządzenia linia kablowa to ciąg połączonych kabli. Zgodnie z § 4 Rozporządzenia linie kablowe powinny być co do zasady umieszczane w kanalizacji kablowej, przy czym, jak wynika z art. 3 pkt 3a z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r. poz. 2351, z późn. zm.), kable zainstalowane w kanalizacji kablowej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

W § 3 pkt 2 Rozporządzenia została zawarta natomiast definicja telekomunikacyjnego obiektu budowlanego, w myśl której telekomunikacyjnym obiektem budowlanym jest linia kablowa podziemna, linia kablowa nadziemna, kanalizacja kablowa, kontenery telekomunikacyjne, szafy kablowe oraz wolno stojące konstrukcje wsporcze anten i urządzeń radiowych, w tym wolno stojące maszty antenowe i wolno stojące wieże antenowe. Mając na uwadze powyższe przepisy prawa Prezes UKE wskazuje, że kanalizacja kablowa mieści się w pojęciu telekomunikacyjnego obiektu budowlanego.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także wyżej wymienione przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że zamierzeniem Inwestora jest przeprowadzenie inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. tj. umieszczenie na Nieruchomości obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej, jakim jest w tym przypadku kanalizacja kablowa, w postaci rury osłonowej HDPE 40 mm oraz studni kablowej SK-1, wraz z zaciągniętą telekomunikacyjną linią kablową.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika ponadto, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

Starosta w toku prowadzonego postępowania administracyjnego ustalił, że Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem posiada nieuregulowany stan prawny.

Wyjaśnić należy, że pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1360, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo użytkowania wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1728), zwanej dalej „u.k.w.h.”, stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej. Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem stanowi, zgodnie z treścią księgi wieczystej nr [REDAKTOWANE] dostępnej poprzez system teleinformatyczny Elektroniczna Księga Wieczysta, współwłasność osób:

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w Choroszczy.

Prezes UKE w toku postępowania uzgodnieniowego ustalił, że po zmarłej [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe oraz nie zostały zarejestrowane oświadczenia spadkowe, otwarcie i ogłoszenie testamentu, protokół dziedziczenia, o czym świadczą znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy pisma I, II i XI Wydziału Cywilnego Sądu z dnia 19 maja 2022 r., 13 czerwca 2022 r. i 6 lipca 2022 r.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż w odpowiedzi na publiczne ogłoszenie informacji Starosty z dnia 31 sierpnia 2021 r. o zamiarze wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, do Organu nie zgłosił się w wyznaczonym dwumiesięcznym terminie nikt, komu przysługiwałyby prawa rzeczowe do Nieruchomości.

W związku z tym, w przedmiotowej sprawie nie można było ustalić osób, którym przysługują prawa własności do Nieruchomości wynikające z dziedziczenia po [REDAKTOWANE]. W przypadku bowiem śmierci osoby fizycznej, spadkobierca - stosownie do art. 1025 i art. 1027 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1360, z późn. zm.) może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia (w tym prawo do nieruchomości należącej do masy spadkowej) tylko stwierdzeniem nabycia spadku lub zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia. Tym samym Nieruchomość stanowi nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 w związku z art. 113 ust. 7 u.g.n.

Stosownie do art. 124a u.g.n. przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.].

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że rozstrzygnięcie Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będzie mogło nastąpić także w stosunku do Nieruchomości, będącej nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., prawo umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej przysługuje bowiem operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Inwestorem w niniejszej sprawie jest KOB.A. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 1102, Wnioskodawca jest uprawniony

do dostarczania sieci telekomunikacyjnej, posiada więc status operatora. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 27 lit. b Pt, operatorem jest bowiem przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 124a u.g.n. i art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., Wniosku z dnia 11 czerwca 2021 r.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości. Prezes UKE w prowadzonym postępowaniu zobowiązany jest zatem ustalić, czy spełnione zostało powyższe wymaganie.

Oceniając spełnienie powyższej przesłanki należy wskazać, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz załącznika graficznego do Projektu decyzji, Nieruchomość jest zabudowana budynkiem o adresie administracyjnym ul. Powstania Styczniowego 24 w Choroszczy. Jak wynika z uzasadnienia Projektu decyzji Organ ustalił, iż przedmiotowa infrastruktura telekomunikacyjna nie będzie służyć zapewnieniu telekomunikacji w ww. budynku. Stwierdzić wobec powyższego należy więc, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w niniejszej sprawie została spełniona.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym stanowi przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 503), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny. Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie

z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: „Na pojęcie „inwestycji celu publicznego” składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod objekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”.

Jak wynika z Wniosku z dnia 11 czerwca 2021 r., KOBA realizuje w miejscowości Choroszcz, w powiecie białostockim, województwo podlaskie, inwestycję, polegającą na budowie infrastruktury telekomunikacyjnej, która będzie wykorzystywana do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych na obszarze zagrożonym wykluczeniem cyfrowym. Celem Inwestora jest zapewnienie możliwości dostępu do szerokopasmowego Internetu o wysokich przepustowościach na obszarze realizacji inwestycji. Inwestycja będzie miała pozytywny wpływ na eliminację terytorialnych różnic w dostępie do szerokopasmowego Internetu o wysokich przepustowościach.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja, polegająca na budowie kanalizacji kablowej, składającej się z rury HDPE o średnicy 40 mm i długości 8,5 m, a także studni kablowej SK-1 o wymiarach 0,6 m x 0,6 m nabudowanej na istniejącej sieci telekomunikacyjnej oraz umieszczenia w niej jednej telekomunikacyjnej linii kablowej, spełnia wymogi inwestycji celu publicznego, gdyż jest to zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także ma znaczenie co najmniej lokalne, ponieważ jej budowa umożliwi korzystanie z szerokopasmowego dostępu do Internetu w miejscowości Choroszcz.

Przechodząc do uzasadnienia rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania uzgadniającego w części dotyczącej udziału [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] jako stron postępowania wyjaśnić należy, co następuje.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli postępowanie to z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części. W myśl art. 126 k.p.a. do postanowień stosuje się odpowiednio przepis art. 105 k.p.a. z tym, że zamiast decyzji wydaje się postanowienie.

Przedmiotem postępowania jest sprawa indywidualna załatwiana w drodze decyzji administracyjnej (art. 1 pkt 1 k.p.a.). Sprawa administracyjna natomiast jest zawsze konsekwencją powstania materialnego stosunku administracyjnego, czy inaczej stosunku administracyjno-prawnego (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 2141/11, opubl. CBOSA). Sprawę administracyjną stanowi bowiem przewidziana w przepisach materialnego prawa administracyjnego możliwość konkretyzacji wzajemnych uprawnień i obowiązków stron stosunku administracyjno-prawnego, którymi są

organ administracyjny i indywidualny podmiot niepodporządkowany organizacyjnie temu organowi (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt II FSK 1673/11, źródło CBOSA). A zatem bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego należy ująć jako: brak któregoś z elementów stosunku materialno-prawnego, skutkującego tym, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2003 r. sygn. akt: III SA 2225/01, opubl. CBOSA).

Na stosunek administracyjno-prawny składają się cztery elementy:

1. podmiot stosunku,
2. przedmiot stosunku,
3. sfera faktów mających znaczenie dla możliwości konkretyzacji stosunku,
4. sfera prawna, z której wywodzi się określony stosunek prawny (interes prawny) i który przesądza o możliwości i kształcie konkretyzacji tego stosunku.

W świetle ugruntowanego w orzecznictwie rozumienia bezprzedmiotowości brak któregokolwiek z wymienionych powyżej elementów stosunku administracyjno-prawnego oznaczać będzie, iż postępowanie administracyjne stało się bezprzedmiotowe.

Stosunek administracyjno-prawny w sprawie, o której mowa w przepisie art. 106 § 5 k.p.a. w związku z art. 124 ust. 1b u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. polega na uzgodnieniu w zakresie urządzeń łączności publicznej projektu rozstrzygnięcia starosty ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości poprzez zezwolenie operatorowi na przeprowadzenie przewodów i urządzeń łączności publicznej na tej nieruchomości oraz ich eksploatacji i konserwacji. Podmiotem tak opisanego stosunku administracyjno-prawnego jest operator oraz właściciel nieruchomości podlegającej ograniczeniu.

Odnosząc powyższe ustalenia co do elementów stosunku administracyjno-prawnego do okoliczności sprawy, Prezes UKE wskazuje, iż w toku przedmiotowego postępowania zawiadomił pismem z dnia 30 marca 2022 r. znak: DT.WOT.6171.64.2022.2 [REDAKTOWANE] o przedłużeniu terminu sprawy, wskazując ww. osoby jako strony postępowania uzgadniającego, której interesu prawnego to postępowanie dotyczy.

Jak wynika natomiast ze znajdującej się w aktach sprawy umowy darowizny z dnia 29 marca 2022 r., sporządzonej w formie aktu notarialnego Repertorium A nr 1118/2022, przekazanej Prezesowi UKE przez Organ przy piśmie z dnia 31 maja 2022 r., [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] przekazali swoje udziały w Nieruchomości, wobec czego Prezes UKE błędnie uznał [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] za strony niniejszego postępowania w rozumieniu art. 28 k.p.a.

Jak trafnie wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 2017 r. sygn. akt II OSK 774/17 postępowanie administracyjne dotyczy interesu prawnego konkretnej osoby wówczas, gdy w tym postępowaniu wydaje się decyzję, która rozstrzyga o prawach i obowiązkach tej osoby lub rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach innego podmiotu wpływa na prawa i obowiązki tej osoby. Przymiot strony w postępowaniu administracyjnym ma osoba, której dotyczy bezpośrednio to postępowanie lub w którym może być wydane orzeczenie godzące w jej prawem chronione interesy poprzez ograniczenie lub uniemożliwienie korzystania z przysługujących jej praw.

W uzgadnianej sprawie jako podstawę rozstrzygnięcia Organu przyjęto przepisy art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. w związku z art. 124a u.g.n. oraz art. 105 § 1 k.p.a., z których wynika, że obowiązek umożliwienia korzystania z nieruchomości ciąży na właścicielu tej

nieruchomości a ograniczenie sposobu korzystania może również nastąpić w stosunku do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Ponownie podkreślić należy, że [REDAKTED] oraz [REDAKTED] wraz z zawarciem umowy darowizny w dniu 29 marca 2022 r. stracili w toku niniejszego postępowania status strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. i tym samym nie byli uprawnieni do udziału w charakterze strony w przedmiotowym postępowaniu administracyjnym.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny, jeżeli w postępowaniu bierze udział osoba zakwalifikowana jako strona, co do której ustalone jednak zostanie w jego toku, iż postępowanie to nie dotyczy interesu prawnego lub obowiązku tej osoby to wówczas powinno dojść do umorzenia postępowania w takiej części - tak R. Hauser, M. Wierzbowski (red), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2020 komentarz do art. 28 Nb 37. Stąd też, zwolnienie [REDAKTED] oraz [REDAKTED] od dalszego udziału w postępowaniu uzgodnieniowym powinno odbyć się poprzez wydanie postanowienia o umorzeniu w części postępowania w stosunku do tych konkretnie wskazanych osób.

W związku z powyższym postępowanie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, w zakresie urzędzeń łączności publicznej, względem [REDAKTED] oraz [REDAKTED] jest bezprzedmiotowe i podlega umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE orzekł, jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Dyrektor Departamentu

Techniki

Tomasz Karamon

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Otrzymują:

1. [REDACTED]
Prezes Zarządu KOBA sp. z o.o.
[REDACTED]
[REDACTED]
2. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
3. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
4. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
5. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
6. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
7. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
8. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
9. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
10. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
11. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
12. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
13. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
14. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
15. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
16. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
17. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
18. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
19. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
20. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
21. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
22. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
23. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
24. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
25. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
26. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
27. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
28. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
29. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
30. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
31. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
32. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

**33. Spółdzielnia Mieszkaniowa
Lokatorsko-Własnościowa w Choroszczu**
ul. Powstania Styczniowego 6D
16-070 Choroszcz

34. [REDACTED]
(jako strona procesowa rozstrzygnięcia podjętego w pkt 2 sentencji postanowienia)

35. [REDACTED]
(jako strona procesowa rozstrzygnięcia podjętego w pkt 2 sentencji postanowienia)

Do wiadomości:

Starosta Białostocki
ul. Borsucza 2
15-569 Białystok

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym